

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja trispotna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 168.

V Ljubljani, v torek 24. julija 1888.

Letnik XVI.

Antisemitizem.

I.

△ Krščanski svet je že davno prepričan o židovski predrznosti v zasebnem in javnem življenju. Dolga poglavja bi lahko pisali o nadležnosti, s katero se židje vsiljujejo v najožje družinske stvari, da se tako okoristijo. Kar mnogi imenujejo kupčijsko zvedenost, to je le mreža, spletena iz umetnih in ne vedno poštenih zank, v katere lové neprevidne žrtve. Če si zapeljan po židovi prijaznosti ponudil mu prst, zgrabi te za celo roko, s svojo pa ti seže v žep, ker predobro vé, da „denar je svetá vladar“. Odveč bi bilo opisavati, da so si židje priborili neomejeno gospodstvo v evropskih državah.

Ta žalostna resnica pa je rodila protigibanje, reakcijo, ki se širi po vseh deželah in ima v Avstriji že toliko moč, da je v listih na dnevnem redu in ima zastopnike v državnem zboru. Antisemitizem pognal je pri nas korenine posebno globoko mej nemškimi prebivalstvom, akoravno se morajo ravno Nemci zahvaliti židom za marsikatero pridobitev, ki jim jo branijo semitje. „Židje so Kartago v Evropi, katere židovje morajo narodi razrušiti, da jim ne uničijo pravne in materialne podlage.“ Tako n. pr. živi v Pragi okoli trideset tisoč Nemcev, mej temi trinajst tisoč židov, ki jim branijo pekoča nemška tla. Mej 2079 dijaki na srednjih šolah je bilo 970 židov. Je li čudno, da ima antisemitizem vedno več prijateljev?

Nemški pisatelj Hartmann govori v jednom svojih najnovejših del o židovskem vprašanju ter z gospodarskega in narodnostnega stališča pobija židovsko svetovno moč. Akoravno se ne moremo po vsem strinjati z nemškim modroslovcem, vendar je s svojim delom opozoril narod na rastočo nevarnost židovske aristokracije, vzbudil iz spanja, v katero ga je zazibalo židovsko časnikarstvo. Hartmann obravnava židovsko vprašanje v dveh poglavjih; v prvem opisuje „židovsko izžemanje“, v drugem „sredstva v obrambo“. O židovskem izžemanju osre-

dotoči Hartmann svoje nazore v naslednjih stavkih: „V resnici se hoče žid odpovedati kupčiji le pod tem pogojem, ako se mu odpró vrata v kroge duševnega dela, v dvorane aristokracije omike. Toda na Nemškem je tolika zaloga duševnega dela, da nemški narod ne bi bil zadovoljen z židovsko konkurencijo... Dokler se židje ne bodo pečali z delom, ki ni popolnoma duševno, dokler ne bodo opustili kupčije, ostale bodo pritožbe več ali manj opravičene... Nobena stvar pa ne rodi večjega sovraštva proti židom, kakor da ti narodovo premoženje rabijo kot sredstvo v boji in tako izžemajo vedno širše kroge. Narod čuti, kakor armada, na katero sovražnik strelja s topovi, ki jih je vzel z zvižáčo in izdajo; mika ga želja, da bi z naskokom vzel sovražniku orožje, akoravno ga miré njegovi poveljniki. In če kje elementarna moč narodovega čuvstva prodere jezove, židovski časniki zatajé ves razum in kričé o zavisti in ropázeljnosti“.

O „sredstvih v obrambo“ piše: „Židje imajo prav, da se ne bojé propada židovskega kupčijskega stanú, ker krščanski narodi niso jedini. Vendar se motijo, ako mislijo, da je v prihodnosti to nemogoče... Pridejo časi, ko jim bodo narodi s silo zaprli prodajalnice, ako bo neprestano rastla denarna moč židovske plutokracije... Židovstvo je mejnarodno prostozidarstvo, kateremu je vera idejalna vsebina, etnolična oblika, vnanje značilno znamenje, in alliance israélite universelle središče mejnarodne organizacije... Akoravno antisemitje pretiravajo pomen židovske zveze, vendar ima po židovskih mislih živo kal osrednje vlade prihodnjemu židovskemu svetovnemu gospodstvu“.

Ker pa obsojamo vsak fanatizem, naj se pojavlja v tej ali oni obliki, zato hočemo s kratkimi besedami označiti gibanje, ki je znano pod imenom „antisemitizem“. Vsak denar ima dvojno stran, in sladko jedro skrito je večkrat v grenki lupini, in tako utegne biti tudi s protizidovskim gibanjem. Denar druží, pa tudi razdružuje ljudi. Z denarjem kupiš si mesta, vasi, polja, naslove, visoke stopinje

in prijatelje. Zato pa je toliko ljudi, ki se javno sicer ne imenujejo prijatelje židom, vendar pa iščejo svoje koristi pri njih. So uradniki, ki so iz navadnih vzrokov prijatelji židom; ministri so se iz politike potegovali za žide; druge zopet omami duhteči dim hvale po židovskih časnikih. Mnogi plemenitaši so že davno pozabili meje in glasno govoré: „Mej nami in pobaronjenimi denarnimi židi ne stojé več Pireneje“. In tudi nežna krščanska ženska se ne straši bogato okovane židovske roke. Če pa se visoki krogi klanjajo Judovi zvezdi, kako bi mogli zameriti nemaniču, ki sedi na najnižjem klinu družbe človeške in si z žuljavo roko služi bori kruhek; človeku, ki je gologlav in bosopet, akoravno ni storil obljube beraštva, če pobere denar, ki mu ga je vrgel pred noge židovski bogatin? Ali je po tem opravičeno vpitje, da so edino le židje vzrok žalostnim sedanjim socijalnim razmeram? Gotovo ne! Ali naj bo židovski baron tako neljubozljiv, da pokaže vrata slavnemu dostojanstveniku, ki ga obišče? Ali naj odpodí imenitnega državnika, ki mu za posojilo obljubi visoke obresti? Tega mu ne dopušča njegov talmud.

Res je znana pasja ponižnost poljskega žida, ki ti prah obliže s čevljev za svetel denar. On pa tudi vé, da se časi in ljudje preminjajo. Ne bo minolo mnogo desetletij, in poljski zlahčič zagovarjal bo v potu obraza židovskega žganjarja, krivokljunu ponujal bo za ženo svojo hči, praunukinjo poljskega državnega poveljnika, ako bo hotel Judov sin in mu bo dovoljevala postava.

Kdo torej pospešuje židovsko oblast, in na kateri naslov naj antisemitje pošiljajo najprvo svoje pritožbe? Na ljudi, ki v prahu ležé pred zlatim teletom in molijo malika v denarni vreči, ki pobirajo ostanke na židovskih mizah; na one višje kroge, ki si štejejo v čast, ako izvoljeni rod zapisuje njihova imena v dolžno knjigo; ki vedno nosijo na jeziku besede: „svoji k svojim!“ pa krivé hrbte svoje do tal pred židovskim rokovnjačem. Onim naj antisemitizem najprvo napové boj, ki srkajo učenost

LISTEK.

Petindvajsetletnica smrti r. G. Riharja.

Dne 24. julija l. 1863 ob 6. uri zvečer je zatislil na večno trudne oči Gregor Rihar, bivši stolni organist in slavni naš cerkveni skladatelj. Naj mu zapišem te-le vrstice v spomin.

Porodil se je Gregor Rihar v Polhovem Gradcu dne 1. marca l. 1796; bil je sin ubogih kmetskih starišev. Kot otrok je služil za pastirja, kot 13letni deček se je pa začel učiti orgljanja. Prvi navod v godbi mu je dal jezuit o. Robert, ki je bival v pograbski graščini. Pravi učenik mladega Riharja je bil pa prav za prav bister um in živa domišljija. Napredoval je urno. Ni se še učil pol leta, je že postal organist v pograbski farni cerkvi. Že 18letnega Gregorja so poslali stariši v mesto v šolo. Tu se je učil pridno šolskih predmetov; razum tega je pa še s posebnim veseljem gojil glasbeno umetnost, za katero je bil Rihar kakor ustvarjen. Kjer so godli ali peli, tam je bil Rihar gotovo zraven. Brez učenika se je učil samo po gledanji in vendar se je čudovito spopolnil v glasbeni umetnosti. Kot osmošolec je postal že stalen stolni organist v Šenklašču.

Ko je izvršil gimnazijske šole, stopil je v semenišče ter je tudi kot bogoslovec orgljal v šenklaški cerkvi ter vodil petje. Dne 29. avgusta je bil posvečen v mašnika. Na deželo ni šel nikamor v službo, vse svoje žive dni je ostal on stolni organist in pevovodja stolne cerkve.

Petje v Šenklašču je bilo pred Riharjem precéj zanemarjeno, jedva pa je on nastopil svoje službo, je zaslovelo, že prva leta, petje šenklaško daleč čez meje kranjske dežele. Kot pevovodja je imel jako ostru ušesa, kakor malo kedo; bil je v tej stroki res mojster. Orgljal je Rihar tudi mojsterski ter je od leta do leta napredoval v tej umetnosti. Ravno pri orgljanju se je kazala njegova bujna fantazija. Njegovo umetno orgljanje so hodili poslušat tujei, celo iz daljnih krajev. Tudi nazadnje, ko je mogel orgljati zaradi protina samo s 6 prsti, ostal je Rihar prvi organist na daleč okrog.

Kot pevovodja pa je čutil Rihar bridko pomanjkanje cerkvenih napevov, prihajale so mu pa ob enem tožbe z dežele. In zares, dobrih cerkvenih pesmi do tedaj naš narod skoraj ni imel; o cerkvenem petju pred Riharjem skoraj govoriti ni. Navadno so se glasile po cerkvah slabe pesmi, velikokrat celo cerkvi nedostojne, da celo pohujšljive. Lotil se je torej Rihar težavnega dela, da bi vpeljal

v cerkve petje, ki je dostojno hišam božjim. K temu ga je priganjala ljubezen do cerkve in naroda. Začel je skladati svete pesmi ter jih podajati svojemu narodu. Ljudstvo pa je kar hlavno segalo po lepih napevih, ki so prav urno tekle izpod peresa Riharjevega. Po vseh korih so se čule do malega le Riharjeve pesmi, saj drugih tudi ni bilo. Tako mili so pa tudi nekateri teh napevov, da se morajo priljubiti ušesu! Žato se jih je ljudstvo tako tesno oklenilo ter jih sprejelo mnogo v svojo lastnino. Koga pač ne ganejo njegove Marijine pesmi, obhajilne, njegove sv. maše itd.? In vrh tega, kako plodovit je bil r. Rihar! Napevov od njega zloženih, natisnenih in nenatisnenih, je krog 800. Tu se zares kaže neumorno delovanje tega slavnega našega rojaka.

Nevenljive so zasluge, ki si jih je pridobil r. Rihar s svojim trudom za cerkev in dom. Prišel je novo dōbo za cerkveno petje, v enem obziru bi pa lahko lahko tudi rekli, da je cerkveno petje na Kranjskem on ustvaril. Zato ga narod slovenski ne bo pozabil.

Kot duhovnik je bil Rihar jako vzgleden. Duhovniki so ga kaj radi imeli ter ga radi obiskavali, kadar so prišli v mesto. Obširneje ne bom popisaval njegovega življenja, ker menda „Drobtinice“ hočejo

svojo in nazore o življenju iz židovskih časnikov, katere omamlja kopica lepo donečih besed in fraz, da jih prežvekujejo na sramoto svojo v gostilniških prostorih in družinskih krogih. Te reveže na duhu, ki poljubljajo židovstvo kot najnežnejšo cvetico človeštva, postavi naj antisemitizem najprvo na zaženo klop.

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. julija.

Notranje dežele.

Prestolonaslednik Rudolf bo prišel meseca oktobra na Erdeljsko loviti medvede.

Akademiški senat **dunajskega vseučilišča** je zaradi izgredov za Schönenerja dal ukor 14 slušateljem; pet izmed teh je izgubilo ustanove.

Štajerski deželni zbor se bo sešel dne 27. avgusta k tritedenskemu zborovanju.

„N. F. P.“ je izvedela, da so se zopet združili **dalmatinski Hrvatje in Srbi**. Sprava se je izvršila na nastopni podlagi: skupen boj zoper Italijane, nemški jezik kot notranji uradni jezik se izpodrine, nemška vojaška ljudska šola v Zadru se odpravi; dr. Klaić dobi mesto deželno-zborskega predsednika, barona Vojnovića pa zapusté obe stranki. — Daj Bog, da se vsaj sedaj ne laže duhajška židinja!

Vnanje države.

Srbska kraljica je predvečrajšnjim zvečer došla v Hago. — Razburjenost v Srbiji narašča. Vsak dan se vrše pred kraljevim konakom sovražne izjave. V Zajčaru so zasledili zaroto na korist prestolonasledniku. Našli so pri zarotnikih zastavo z napisom: „Propal kralj Milan! Živel kralj Aleksander I.“

Ruskega zunanjega ministerstva glasilo „Nord“ odločno pobija trditve nekaterih listov, po kojih namerava nemški cesar s svojim obiskom ruskega carja doseči od Rusije privoljenje, da bi se prisilila Francija k razoroženju ali da bi se ji sploh narekavale naredbe, ki se ne strinjajo z njeno častjo. Sestanek, ki naj utrđi evropski mir, ne more imeti takih posledic.

Nemški vojaški krogi so bili zelo iznenadeni vsled začasnega umirovljenja F. Z. M. bar. Kuhna, kojega spisi se tudi v Nemčiji visoko čislajo. „Berliner Tagblatt“ pravi, da se je poprej splošnje sodilo, Kuhn bo dobil v slučaju vojske kako nadpoveljništvo. „Börzen-Ztg.“ trdi, da je bil Kuhn odstavljen, ker je izbran za eno najvišjih vojaških služb, za cesarjevega vojaškega svetovalca v slučaju oboroževanja (?).

Francoski predsednik Carnot je predvečrajšnjim došel iz Vizille-a v Romans. Tudi tukaj je bil navdušeno sprejet. — Izid volitve v departementu Dradogue-u je dosedaj samó deloma znan. Prodrli bo najbrže bonapartovec Taillefer, ki je dobil po poročilih 47.650 glasov. Republikanec Clerjounie je dobil 41.524, Boulanger samó 4645 glasov.

Italijanskega kralja je dne 20. t. m. zvečer napadla vrtoglavica. Vsled tega je hitro odpotoval iz Rima. — „Nord“ graja v nekem svojem članku Crispijevo politiko; čudi se, da je Crispi zaplenil nekov časopis, ker je grajal njegovo zunanjo politiko. Potem pa dostavlja: Crispi je postal zelo samooblasten, odkar je nehal biti republikanec. Od javnega mnenja zahteva zaupnico, predno je še njegova politika pridobila lavoriko. Le v tem slednjem slučaju bi bil Crispi odgovoril na napade protivnikov — dostojno staremu parlamentarcu. Njegova politika je bila vsegdar pripravljena, v zvezi z Anglijo kljubovati Rusiji, to posebno v bolgarskem vprašanju. Sedaj, ko se je vsled petrograjskega se-

stanka predručilo razmerje mirovne lige nasproti Rusiji, bilo je očitano lista „Diritto“ popolnoma opravičeno, da je Crispi provzročil italijanski politiki poraz, ako bo nemško-ruskemu sestanku posledica tudi samó status quo na vshodu.

Rumunskemu kralju se je zaupno sporočilo, da bo v kratkem zaroka bavarskega prestolonaslednika princa Ruprehta s princezino Elizabeto, vnučkinjo cesarja Franca Jožefa in hčerko nadvojvodinje Gizele. — Kazensko preiskavo zoper opozicijske vodje zaradi cestnih izgredov dne 15. marca, vsled kojih je moralo odstopiti Bratianovo ministerstvo, je generalni državni pravdnik z utemeljenjem ustavil, da je upor zoper nepostavne čine oblastnij dopuščen in se ne sme smatrati kot vstaja.

Turški vladni krogi so mnenja, da je bolgarska vlada sama priredila napad na postajo v Belovi, da bi imela uzrok polastiti se belova-vakarelske proge. Zaradi tega pričakuje odločno postopanje zoper Bolgarijo in odstavljenje velikega vezirja. — Sultan je podaril vodji kucovlahov v Makedoniji, Rumuncu Apostolu Margaritu, medšidi-red, ker je odkril agitovanje Grkov. — Razširjena je vest, da namerava Rusija Arzum, Avstrija pa Solun zasesti.

Grški kralj je predvečrajšnjim odpotoval čez Dunaj v Petrograd; v Atene se bo povrnil začetkom oktobra. Mej tem časom je prevzel namestno vladarstvo ministerski predsednik Trikupis.

Vlada američanskih **Združenih držav** je dobila brzogovno poročilo svojega poslanika v Port-au-Prince-u, ki jako žalostno opisuje razmere na otoku Haitiju. Dne 4. julija so zažgali zločinci mej sejo zborniško poslopje; pogorel je deseti del mesta. Dne 7. julija izvršilo se je zopet isto hudodelstvo s palačo pravosodnjega ministra; tudi ta dan je požar vpepelil desetino mesta. Izmed vseh teh tolovajev zgrabili so do sedaj samó enega požigalca. Angleško in francosko poslaništvo strážijo francoski pomorščaki.

Izvirni dopisi.

Iz okolice kameniške, 20. julija. *) Jeden prvih faktorjev pospešujočih občni promet so gotovo dobre ceste — dobra cesta je velika dobrotá posameznikom, blagor krajem, skozi katere se vije — in ne brezploden sad deželi.

Naša kronovina ni ravno zadnja gledé razvoja dobrih cestá; ako jo primerjamo drugim nje sosedam, smelo trdimo, da se osobito zadnji čas more jako ponašati v tem oziru; kajti mnogo se je že storilo in še več namerava se storiti. V lanskem svojem zasedanji sklenil je naš deželni zbor veljavni zakon, po kojem pripade dvajset dosedanjih cestá v deželno oskrb; razume se, da po tej osnovi odpade dosedanja razdelitev teh cestá na davke, in da jih bode odslej oskrbovala dežela v lastni režiji. Z veseljem moramo pozdravljati ta čin naših zastopnikov, dasi tudi posebno gledé novih cestnih odborov ni vse tako, kakor naj bi bilo. Tudi v okraji kameniškem zadene ta preustrojitev troje cestá, in sicer:

1. Cesto iz Kranja v Kamenik, katera se pri Primskovem odcepi od kokriške državne ceste ter drži čez Šentjurij, Spodnji Bernik in Moste. Ta cesta dolga je 23-7 km.

2. Cesto iz Kamenika v Trzin, in sicer iz Kamenika skozi Mengiš do dunajske državne ceste pri Trzinu v dolgosti 13-5 km.

*) Ustrežete. Op. vredn.

3. Cesto iz Kamenika skozi tuhinjsko dolino, in sicer čez Šmartno, Spitalič do deželne meje onostran Motnika v dolgosti 25.2 km.

Cestnemu odboru polit. okraja kameniškega odpadejo tedaj iz njegovega področja tri najglavnejše ceste, koje so mu marsikedar gledé oskrbovanja provzročevale obilo preglavie. Delovanje cestnega odbora bode tedaj mnogo olajšano, manj trudapolno, ako ostane pri starem in si ne privzame v svoj delokrog novih cestnih prog izmed sedanjih občinskih cestá.

Znano je, da ima naš okraj in osobito okolica kameniška mnogo občinskih cestá, koje oskrbovati dolžnost naložena je posameznim občinam, skozi katere vodijo. Te ceste razdeljene so jednako dosedanjim okrajnim davkoplačevalcem na direktne davke in jim izročene v oskrb in posipanje. Nekaterere teh cestá, dasi tudi ne dolge, imajo jako živahen promet in to ne le med občinami, mnogoveč tudi med sosednimi okraji. Pritrdil nam bode, komur je znano, v kako žalostnih položajih so take občinske ceste, polne so jarkov in kotanj, in tujec potujoč po takih cestah ne more si pridobiti dobrih vtisov niti o njih, najmanje pa o nas.

Navadno zvrčajo se krivde na župane, ki pa so pri tem vendar kolikor toliko nedolžni, kajti mnogih zanikarnežev tudi vsa dobra in slaba volja malozmožnih kmetijskih županov ne pripravi k redu, in to sosešno v malih občinah, katerih je kameniški okraj prenapolnjen. Drugače pa bi se stvar zasukala, ko bi se nekatere najbolj živahne občinske ceste, ki vodijo skozi več občin, prištele okrajnim; drugi red bi zavladal na naših cestah, kajti ljudstvo bi ne imelo potem izgovora: „Drugi nam ceste kvarijo, mi pa jih moramo posipati!“ Pa tudi v drugem oziru bi to vsekako več koristilo, kajti strah pred cestnim odborom je vedno večji nego pred županstvom, vsaj se tega lahko obistinimo iz marljivosti pri trdenji okrajnih cestá nasproti občinskim. Na zahodni strani našega okraja nahaja se dvoje takih občinskih cestá.

Prva taka cesta odloči se od kranjsko-kameniške ceste pri občini Kapljas in vodi skozi imenovano občino in dalje skozi občini Mlaka in Križ, onostran zadnje imenovane občine spoji se zopet s kranjsko-kameniško cesto.

Druga jednaka cesta vodi iz občine Kapljas skozi občine Klanec in Zalog proti Cerkljam, odkoder se vije dalje po okraji kranjskem, dokler se ne spoji v Šentjurij pri Kranji z že preje imenovano kranjsko-kameniško sedanjo okrajno, a bodočo deželno cesto. Komur so le znane razmere količkaj, lahko mu je pojasniti, koliko prometa je ravno na teh dveh občinskih cestah. Koliko prometa provzroči le jako razširjeni lončarski obrt v občini Mlaki, ako pomislimo, da tu deluje nad 70 lončarij, ki vse svoje potrebščine kakor tudi izdelke odvažvajo in dovažvajo jedino le po zgoraj imenovanih cestah. In ako pomislimo, da veže zlasti zadnje imenovana cesta okraj kameniški s kranjskim, da vodi skozi dve obširni župi komendsko in cerkljansko, ter da je druga imenovana cesta na razpolaganje skoraj četrtini celega okraja, ne moremo si kaj, da bi opravičeno ne

objaviti njegov životopis. Omenim naj le še sodbo o Riharju, ki sem jo bral pred časom v privatnem pismu gospe A. Pesjak-Schmerlingove, profesorinje na dunajskem konservatoriju, ki je bila nekdanja učenka Riharjeva. Ta sodba je kratka pa mnogoobsežna. Ona piše:

„Jaz spričujem, da je bil vis. č. gosp. Gregor Rihar, bivši stolni organist, pevovodja v stolni cerkvi v Ljubljani, moj prvi mojster v generalbasu. Njegove kompozicije so zelo lepe in jih je obilno število. Napevi dihaajo pobožnost in tekó v naravnem teku. Orgljal je lepo in umetno, kar je kazalo, da je izvanredno in čudovito nadarjen in da ima velike vednosti. Kakor je bil kot človek dober in pobožen, takega se je kazal tudi v muziki. Njegova dela živé in bodo živela.

Naj počiva v Bogu!“

Da počivaj v miru, blagi ranjki! Njegove prijatelje pa prosimo, naj se ga spominjajo.

Vikšal z glasi božjo čast si, pel Marijo,
Si proslavil sebe, narod svoj:
Pevoskladi tvoji v daljni svet slavijo,
Nevgasljiv spomin ostane tvoj.

Vijolice.

(Češki spisal L. G. Frič, preložil I. Z.)

Za našo altano imel sem svoj vrtec: dve gredici in zelen pušpan okolu njiju.

Po krajih nasadil sem zimzelen, okrog njega nežne zvončke, tam zopet jetrnice in pestrobodne podleske. Bile so to cvetice, ki so takoj, ko se je debeli sneg raztajal, pogledale s svojimi glavnicami iz zemlje in se ozirale, kaj je po svetu zopet novega. Ko pa se je prvokrat solnce nasmehnilo, začutile so tudi one več življenja v sebi in pokukale iz zmrzlega in oblačenega listja višnje, ki se je osulo, in tedaj pripovedovali so mi njihovi listki, kako so vesele . . .

Da, v resnici, bili smo, bili veseli!

Rano, o poludne in ko se je solnce že pripogibalo za greben našega visokega stolpa, vselej sem šel gledat svojih dragic. Negoval sem jih, zalival, povezal na-nje steklene pokrove, le da bi mi lepo rastle, lepo cvele, ne zmrznile.

Moja sestrica ljubila je tudi cvetke, in ni torej čuda, da sem jo, ko sem se moral razločiti s svojim vrteem, naprosil, da bi oskrbovala moje imetje. Oskrbovala je je, a ko sem se povrnil, stalo me je mnogo in mnogo truda, da sem si pri njej priboril nekako pravico do soimetja . . . Mislila je, da je vrt prišel

že popolnoma v njeno last, ker ga je dlje časa posedovala. Noričica!

„Vidiš torej,“ rekla mi je takrat, „da sem bila mož-beseda. Moj — naš vrt se ti nravi, kaj ne da?!“

Nravel se mi je. Prišlo je vanj mnogo novega. Slak vspenjal se je po altani, okrog okna in celo do strešice, h grebenu, spodaj bile so trobentice, in kar me je tedaj najbolj razveselilo, bile so tu tudi vijolice tako lepe, tako modre, da se mi je smejalo srce.

Ko pa sem jo vprašal, od kod je dobila tako lepe vijolice, rekla mi je, da od svoje prijateljice, Marije menda, in da jej je naša mamica zelo pripočala, naj najbolj skrbi za te vijolice. Zato bile so tako lepe, tako žive, modre, in listki tako zeleni!

„Le ko bi vedela, kedaj bo nastal prvi vihar“ — dejala mi je — „poveznila bi na-nje steklen pokrov. Mamica mi je povedala, da izgube ves duh, ako se vlije spomladi prva ploha na-nje . . .“

* * *

Nastal je vihar, in vijolice izgubile so svoj duh — mojo sestru.

Omožila se je.

Razpora najinega radi vrtea bilo je konec. Ves ta čas namreč nijsva se mogla do cela pobotati: jaz hotel sem vse pravo, koje sem imel prej, tudi

želeli, da se prej ko prej ti dve cesti priklopita okrajnim ter izročita področju okrajnega cestnega odbora. Že pred dvema desetletjema ukrepalo se je to, a razni uzroki so izvršitev zaprečili. Toda sedaj prišel je čas; vsakemu svoje, ravnopravnost ne sme tu nazadnjavati! Kar je zastalo, izvrši naj se sedaj.

Od strani marljivo delujočega cestnega odbora kameniškega okraja pa pričakujemo, da te naše zahteve ne bode prezrl, temveč jo kot opravičeno sprejel. Vsaj sl. cestni odbor z vrlim svojim načelnikom ne more svoje gorke vnetosti za občni blagor sijajneje pokazati, kakor da sprejme ti dve tako živahni cesti v zvezo okrajnih cest. Upamo!

Iz Gradca, 22. julija. (Učiteljski shod.) Tri dni minolega tedna viselo je po Gradcu zopet tri pare frankfurtaric raz hiše obešenih došlim nemškonarodnim učiteljem na čast, ki so si le-to velikonemško metropolo za svoj letošnji glavni shod izvolili. Če Vam povem, da so bili nemškonarodni, bodete že sami uganili, kako so klestili v svojih razpravah po „lex Liechtenstein“ in po duhovščini kot največji sovražnici prosvete in svobode. Milo se mi je storilo, ko sem slučajno zvečer sedel blizu gruče teh gospodov in iz razgovora spoznal, da so med temi „nemškimi narodnjaki“ tudi z judeževimi groši podkupljeni mameluki, rojeni Slovenci, maloštajerski učitelji, aposteljni „sulferajna“. Ena teh smrdokaver (ki lastno gnezdo onesnažujejo) izjavila se je dokaj glasno, da je vsak slišal, kdor je le hotel, „dass man vom Windischen allein nicht leben kann, kaj pa hočeš“, nadaljeval je dalje, „kakor plašč po vetru obračati!“ Društvo sv. Cirila in Metoda ima zlasti po Malem Štajerji in po Koroškem vrlo lepo nalogo, rešiti, kar se sploh tu še rešiti dá, kajti pruska kuga razširja se po Štajerskem čedalje huje.

Slavnostni dnevi logaški.

Logatec, 22. julija.

Slovesen, veličasten je danes Logatec. Od skrajnih mej logaškega okraja zbranega je tukaj občinstva ne samo na stotine, marveč na tisoče. Topiči grmé, zvonovi zvoné, vozovi drčé; na obrazu vsakatega razliva se radost in veselje. Pozdravljali smo Čehe, pozdravljali smo presvetlega cesarja na zemlji domači, a toliko odlične gospóde in toliko ljudstva iz tujine še nismo videli pri nas.

Ko je pred dvema mesecema zboroval prvi zbor v Arkovi gostilni v Dolenjem Logateci, kako celi okraj proslavi štiridesetletnico cesarjevo, pač nihče ni pričakoval, da bode prvotna iskra, vržena v netivo, vspalntela v tak ogenj in porodila ob času tako krasno in lepo slavnost, kakor jo praznujemo danes.

Malobrojno je bilo s prva število odbornikov. A misel našla je prijateljev. Odbor se je večal in večal, snovali so se pododbori, in vedno širje okrožje dobivalo je delovanje odborovo.

Ni mi namen naštevati raznih priprav, ki so se vršile pred slovesnostjo. Le dveh pododborov naj omenjam, ki sta s svojo požrtvovalnostjo in živahnostjo znatno pripomogle, da se smoter današnjemu dnevu tako lepo uresničuje: bil je to odbor dam in posestnic logaških — in odbor gospodičin in deklet.

sedaj za-se, ko pa sem videl nasprotno stran močnejšo, zadovoljil sem se s pravom solastništva. No — zdaj razsodile so vijolice mej nama.

„Vendar je dobro storila mamica“, mislim si čestokrat, „da te je opozorila na prvi vihar. Vidiš, pazila nisi, pustila si, da se je vlila ploha nanje... in zdaj izgubile so vonjavo... tebe...“

Bil sem torej zopet sam gospod in lastnik svojega vrtea. A kaj bi jaz! Pozabil sem že vrtnariti, pozabil sem že vse, česar je bilo treba. In tako se je mamica lotila, da opravlja vrtec. Tudi ona ni dala, da bi vijolice zvenele, da bi povešale glavice, temveč tudi njej so lepo modrele in zelenele.

Spomladi opominjala me je: „Kedar boš mislil, da bo nastal vihar, prvi vihar spomladi, pojdi in pokrij vijolice s steklenim pokrovom, sicer izgube vonjavo.“ Nastal je zopet vihar, in vijolice izgubile so drugič svoj vonj... mojo mater.

Umrla je.

Zdaj sem zopet sam tu in morda nimam nikogar, komur bi ponudil solastništvo na gredici vijolie...

In vendar... vendar je na svetu še nekdo, ki je tako rad trgal vijolice iz tega kupa... vendar, kaj ko bi tretjič... tako nanagloma nastal vihar?! Ne, ne...! Raje bom sam negoval vijolice!

Več o teh posameznostih omenim o priliki.

Slavnostni dnevi pa so se pričeli včeraj, 21. julija.

Ob 2. uri popoldne zbralo se je v gorenje-logaški šoli 48 ubožnih učencev in učenk. Vsi ti obdarovani so bili z oblačilom in nekateri tudi z obuvalom. Darila delila je blag. gospa Russ-ova v prisotnosti dveh družih gospej. Veselje je bilo gledati te radostne obraze nežne dece, ko je vsprejemala v roke podarjena oblačila. Strgala se bo pač ta obleka, vendar bode ostala trajen spomin šolski mladini. Še čez leta in leta se bodo spominjali, kako se je praznovala štiridesetletnica cesarjeva.

Hvala za ta lep čin dobrodelnosti gré blagorodnim gospem logaškimi, katerih so nekatere naredile po dve in tri oblačila — potem g. notarju Gruntarju in vzlasti dedičem pokojne Terezije Hladnikove. Veliko veselje so napravili ti dobrotniki šolski mladini. V zadoščenje njim bodi plačilo v nebesih in hvaležnost obdarovanih šolarjev, ki so tako iz sreča klicali: Bog vam povrni stotero!

(Dalje prih.)

Poročilo vodovodnega odseka o svojem delovanju

od 25. maja 1883. l. do 14. marca 1888. l.

(Dalje.)

Gospoda Fr. Žužek in Jarom. Hanuš zadržala sta izročenej jima nalogi ter predložila svoji poročili o merjenji izvirkov na Studenci in nekaterih vodnjakov v vaseh Prebačevo, Voklo, Voglje, Trboje, Sv. Valburga, Hraše, Št. Jakob, Zapoge, Dobruša in Vodice dné 29. marca 1884. l. odseku.

Ti poročili vzel je na znanje odsek v svojej seji dné 19. aprila 1884. l. in, ker je člen odseka gosp. Fran Žužek po službenih opravkih moral odpotovati za več mesecev iz Ljubljane, naročil gosp. Jarom. Hanušu, da nadaljno opazovanje izvršuje sam. Da reši odsek vsestransko točno svojo nalogo, privzel je k izvirkom in vodam, ki so se imela preiskavati, še izvirk pri Kamenej Gorici nad Dravljami, izvirk v Babinem Dolu in izvirk med Bizovikom in Dobrunjami.

Gosp. prof. Baltazar Knapič predložil je dné 24. aprila 1884. l. svoje poročilo o analizi vode na Studenci in nekaterih vodnjakov v Hrašah, Vodica, Zapogah, Vogljah in v Št. Jakobu. Iz te analize spoznal je odsek, da je vsa ta kemično preiskana voda dobra in pripravna za napeljavo v Ljubljano, voda na Studenci in v Vodica pa še posebno čista in izvrstna.

V seji dné 15. julija 1884. l. sklenil je odsek po predlogu člana gosp. Fr. Potočnika naprositi večšake odsekov, da se zbirajo v pododseku in podpirajo inženirja Jaromira Hanušu pri njegovem delovanju, poleg tega pa, da vsa tehnična vprašanja v tem pododseku pretresajo in potem stopajo pred skupni odsek z gotovimi predlogi. Ta pododsek deloval je potem pod predsedništvom mestnega odbornika gosp. Frana Žužka do dné 14. aprila 1885. l., pozneje pa se je, ker so se v njem obravnavale iste stvari, kakor v odseku, razšel sam od sebe. Poglavitno delo njegovo bilo je, da je po predlogu gosp. Vladimira Hraskega sestavil nadaljni poslovni program za vodovodni odsek in po predlogu gosp. Frana Žužka poslovni program za vodovodnega inženirja.

Posebnega vodovodnega inženirja sklenil je odsek najeti v svojej seji dné 5. novembra 1884. l. in sicer z ozirom na to, da je bil mestni inženir Jaromir Hanuš, kateremu so prepuščene bile vse vodovodne predpreiskave, z drugim poslom stavbenega urada tako preobložen, da mu je le malo časa preostajalo za vodovodna dela, in ker tudi ostali členi odsekov niso mogli vsled drugih svojih dolžnostij žrtvovati mnogo časa vodovodnim zadevam. Po nasvetu tehničnega pododseka sprejel se je za vodovodnega inženirja gosp. Fran Vik ter nastopil svojo službo dné 1. februarja 1885. l.

Od tega časa viden je nagli napredek v poslovanju odsekov. V tem, ko so se prej vsa vprašanja pretresovala bolje akademično in so mnogi sklepi odsekov morali ostati nerešeni zato, ker ni bilo na razpolago tehnične moči, prestopilo se je sedaj k izvrševanju vseh dosedanjih odsekovih sklepov in k izpolnjevanju poslovnega programa odsekov. Gosp. Fran Vik opazoval in meril je izvirk, katere sem omenjal prej, ter vodnjake na ljubljanskem polji in na vodiškej ravnini vsak mesec po nekolikokrati in poročal je odseku o vspehih svojega opazovanja v

seji dné 25. septembra 1885. l., v seji dné 12. maja 1886. l. in dné 26. junija 1886. l. Na ta način dospele so stvari tako daleč, da se je odsek v zadnji imenovanih seji mogel izreči že odločno za jedine tri kraje, od koder bi se mogla vzeti voda za nameravani vodovod. Preiskovanja so dokazala, da vsi ostali izvirk, na katere se je mislilo, za to niso sposobni vsled draginje naprave, preslabe vode ali pa — in to večinoma — vsled premale količine vode, katere bi od njih bilo pričakovati konstantno. Ti trije kraji bili so: Babin Dol, Skaručina in savska nižina (ljubljsko polje). V Babinem Dolu in na Skaručini bili so na razpolago živi izvirk, katerih bi se bilo moralo v prvem kraji vzeti več, v drugem pa bi bil zadostoval jeden sam. Z ljubljanskega polja imela bi se bila vzeti podzemeljska voda, o kateri je odsek mislil, da je filtrirana savska voda.

(Dalje prih.)

Dnevne novice.

† Deželni glavar grof THURN.

Izdihnil je blago svojo dušo včeraj popoldne po četrti uri v graščini radovljiški deželni glavar vojvodine Kranjske, visokorodni gospod grof Gustav Thurn-Valsassina-Como-Vercelli, vitez reda železne krone II. vrste, c. kr. stotnik kouvije, lastnik graščin Radovljice in Starega Grada na Kranjskem, Lechen in Plankenstein na Štajerskem, predsednik c. kr. kranjski kmetijski družbi in pogozdovalni komisiji za Kras, častni član občine na Bledu in v Rovtah itd., star 52 let, po daljni mučni bolezni, prejemši sv. zakramente za umirajoče. Pogreb bo jutri dne 25. t. m. ob 4. uri popoldne v Radovljici. Sv. maša za pokojnika bo v petek dne 3. avgusta t. l. ob 10. uri dopoldne v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani.

Rodil se je dne 13. julija 1836 grofu Vincenciju Thurnu-Valsassina v Radovljici. Učitelj mladega grofa so bili zaporedoma pokojni državni in deželni poslanec župnik Lovro Pintar, pokojni dež. šolski nadzornik na Kranjskem in pozneje v Dalmaciji, I. Šolar, in sedanji župnik v Brezovci, čast. g. Janez Potočnik. Ko je dovršil gimnazijske nauke, posvetil se je pravoslovju na graškem vseučilišču. Ko je leta 1859 bojne trombe glas klical Avstrije zveste sinove v boj proti sovražniku cesarja in domovine, bil je grof Thurn jeden prvih, ki je prostovoljno peró zamenil z mečem. V vojaški službi dosegel je stopinjo konjiškega stotnika. Po smrti brata svojega, grofa Hiacinta Thurna, podedoval je pravice majornega gospoda.

Dné 14. julija 1877 izvolilo ga je kranjsko veliko posestvo v deželni zbor in nekaj tednov pozneje v državni zbor. Ko je bil deželni glavar, c. kr. dvorni svetovalec in finančni prokurator dr. vitez Kaltenegger, premeščen na Dunaj, imenoval je Nj. veličanstvo presvetli cesar dné 16. septembra 1881 grofa Thurna deželnim glavarjem. Pri novih volitvah izvolila ga je kranjska trgovinska in obrtniška zbornica v deželni zbor, in z Najvišjim odlokom z dné 23. junija 1883 bil je zopet imenovan deželnim glavarjem vojvodine Kranjske.

Povodom slovesnosti šeststoletnice na Kranjskem bil je odlikovan z redom železne krone II. vrste. C. kr. kmetijska družba izvolila ga je l. 1886 svojim predsednikom in z nova l. 1887. Dné 26. aprila 1886 imenovalo ga je trgovinsko ministerstvo predsednikom pogozdovalni komisiji za Kras.

Pričetkom zasedanja deželnega zbora v decembru minolega leta je grof Thurn zbolel, vendar je še vodil obravnave do konca. Kmalu na to odpeljal se je na svojo graščino v Radovljici, da bi ozdravel v zdravem zraku gorenjskem. Toda bolezn na jetrih pridružila se je vodenica, in v kratkih tednih preselil se je v večnost.

Le spretno pero moglo bi v kratkih potezah naslikati viteško postavo pokojnikovo. Lepe lastnosti: pravico- in človekoljubnost, točnost v izvrševanju dolžnosti, neomahljiva udanost cesarju in domovini dičile so umrlega deželnega glavarja, in te čednosti pridobile so mu zaupanje njegovih sodeželanov in priznanje države. V burnem času, ko so na Kranjskem še glasno šumeli valovi narodnostnega boja, prevzel je vodstvo avtonomne kranjske dežele. In kakor je bil kot član nemške večine v deželnem zboru eden istih, ki so najbližje stali tedanji narodni manjšini ter bili pripravljene v spravo podati roke, tako je kot deželni glavar v vsem svojem te-

žavnem poslovanju stal vedno nad strankama. Hodeč po zlati srednji poti miril je duhove, poravnaval nasprotja.

Kot človek imel je blago, usmiljeno srce do bližnjega svojega. Noben revež ni zapustil brez daru njegovih vrát; posušil je reve in nadloge marsikatero grenko solzo. Kot zvestega Avstrijca pokazal se je z mečem v roki v boji za države svete pravice. S kratka: grof Gustav Thurn-Valsassina bil je eden iz malega števila kranjskih plemenitšev stare rodovine, ki je ljubil svoj dom in ni sovražil naroda slovenskega. Naj v miru počiva!

(Družbe sv. Cirila in Metoda podružnica na Brdu) ima svoj letni zbor v četrtek dné 26. t. m. ob treh popoldne v Slaparjevi krčmi v Lukovici.

(Prva divizija 13. topniškega polka), ki je nameščena v Ljubljani, zapusti prihodnji četrtek ob 6. uri zjutraj naše mesto, da se najprvo vdeleži strelnih vaj na Krškem in pozneje vojaških vaj pri Belovaru na Hrvaškem ter sredi septembra vrne v Zagreb.

(Lesna tatova.) Že več mesecev so neznani tatovi kradli les v Češnjevci občine šišenske. Škodo cenili so na 100 gl. Dne 19. t. m. so orožniki zasačili dva tatova, Fr. Kleina in Jožefa Justina v imenovanem gozdu ter ju izročili preiskovalnemu sodišču na Žabjeku.

(Novo sv. mašo) daroval bo dné 5. avgusta novomašnik iz poreške škofije, č. g. Josip Marok, v Kostanjevici, v cerkvi M. B. dobrega sveta,

(Iz Gračca) se nam poroča: Tukajšnja vojaška posadka poslovila se je včeraj jako lepo od svojega načelnika in zapovednika tretjega vojnega kora, generala barona Kuhna. Trije batalijoni vojakov, skupno 1000 mož, odrinili so ob spremstvu treh vojaških godeb s plamenicami pred stanovanje bar. Kuhno, kjer so mu godbe celo uro od 9. do 10. ure zvečer — skupno svirale, častniki graške posadke in štabni častniki iz celega kornega področja s svojimi pribočniki zbrali so se tudi ondi, od koder je odšla deputacija h Kuhnu v sobo po slovo. Da ni bila gnuječa prevelika okoli godbe, stražilo je 200 mož. Moštvo imelo ga je rado, ker je bil dober žujim in ga ni nikdar mučil brez potrebe. Za slučaj boja določen je za armadnega poveljnika.

(Kuhnov namestnik,) novi korni zapovednik v Gračcu bo, kakor se z Dunaja brzojavno poroča, podmaršal baron Schönfeld. Rodil se je leta 1827 v Pragi in je vojaški gojenec dunajsko-novomeške voj. akademije. Leta 1869 je imel opraviti v Krivoščiji proti vstašem in je postal zaradi tega baron, l. 1870 generalmajor, 1875 pa podmaršal. Od l. 1876 do 1881 je bil načelnik generalnega štaba, potem poveljnik v Trstu in sedaj naposled korni zapovednik v Sibiriji na Erdeljskem. Mož ima veliko odlikovanj.

(„Pro patria“) iredentovsko društvo, ki ima med južnimi Tiroleci, Primorci in Istrijani prav tisto nalogo, kakor „šulferajn“ med nami, hotelo je iz Tridenta poslati svoje zastopnike k vseučilišni slavnosti v Bologno, pa mu je nakano avstrijska vlada — c. kr. namestniški oddelek v Tridentu — prepovedala. Zaradi tega se je društvo pritožilo na ministerstvo notranjih zadev; ministerstvo pa je pritožbo zavrnilo. Kakor sedaj laški listi iz Trsta poročajo, vložilo bo društvo pritožbo pri državnem sodišči. — Naj jo le, menda tudi ondi ne bodo iredente podpirali in ji potuhe dajali.

(V Slatino) došla sta v kopeli biskup Strossmayer in bivši srbski ministerski predsednik Ristić.

(Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 53. snopič. Vsebina: Hudi stric. (Konec.) — Oče za sina. — Popotna pisma.

Telegrami.

Brno, 23. julija. Med tem, ko delavci, ki so odpovedali delo, tukaj niso motili miru, bilo je v brnski okolici več krvavih pretepov. Ti delavci so napadali in pretepavali svoje tovariše, ki so se vračali z dela domov. Štiri vodje so zaprli, več delavcev je ranjenih.

Krasnoje Selo, 24. julija. Včeraj sta bila vladarja prisotna pri vaji viborškega pešpolka in gardne konjice. Viljem je vodil mimo carja svoj viborški polk ter izrekel velikemu knezu Nikolaju svoje priznanje o vaji. Po zajutreku pri velikem knezu Vladimirju sta vladarja obiskala tabor in lazaret viborškega polka. Viljem je podaril Giersu dijamante k

redu črnega orla, Vlangaliju red rudečega orla prve vrste. Herbert Bismarek je dobil briljante k Aleksander-Nevski-redu. Zvečer se je Viljem vdeležil praznovanja k imenovanju grške kraljice v Pavlovsku. Po prsrčnem poslovljenju od carevne je danes dopoldne odpotoval s carjem v Kronstadt.

Carjigrad, 23. julija. Turčija je izročila ruskemu veleposlaniku pl. Nelidovu odgovor na noto zaradi vojskine odškodnine.

Tujci.

22. julija.

Pri **Maticu**: Stern, zasebnik, iz Budimpešte. — Kregar, zasebnik, s soprogo, iz Zagreba. — Tomaseyk, fotograf, z Dunaja. — W. in M. Fuchs, Steken, Pressburger in Beweis, trgovci, z Dunaja. — Ceska, s soprogo, iz Trsta.

Pri **Stonu**: baron Wucherer, poročnik, z Dunaja. — Pavlin, krčmar, iz Zadrage. — Jančar, župnik, z Dunaja. — Klein in Hasselhofer z Dunaja. — vitez Truszkowsky, Holmes, Deranek, poročniki, z Dunaja. — Strupi in Wellauer, poročnika, z Dunaja. — vitez Buthak s Poljskega. — Kaiser, profesor, z Dunaja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Ausenik iz Dalmaeije. — Cetia in Wieser, zasebnici, iz Trsta. — Karnel, zasebnik, iz Terbiža. — Kobl, zasebnik, iz Rudolfovega.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.		737.6	14.6	brezv.	megla	
2. u. pop.		735.7	26.0	sl. jzap.	d. oblačno	0.0
9. u. zveč.		735.1	19.1	sl. jug	oblačno	

Zjutraj megla, skoraj jasno zvečer oblačno, potem jasno. Srednja temperatura 19.9°C., za 0.3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

24. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 30 kr.
Sreberna " 5% " 100 " " 16%	82 " 40 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 " 50 "
Papirna renta, davka prosta	96 " 75 "
Akcije avstr.-ogerske banke	874 " " "
Kreditne akcije	309 " " "
London	124 " 60 "
Srebro	— " " "
Francoski napoleond.	9 " 86 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 89 "
Nemške marke	61 " " "

OTOMANE,

!!gl. 38 a.v.!!

(glej podobo), najbolj praktično, elegantno, moderno in priljubljeno tapecirano pohištveno orodje, preoblečeno z modernim in močnim blagom in popolno pozamentirajo, to je s čopi in dolgimi franžami iz blaga, izdeluje po — 38 gold. a. v. — zajamčeno dobro in solidno narejene

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 4.

Uzorec blaga resnim kupcem franko na razpolago. Vsa v mojo stroko spadajoča dela v mestu in na deželi izvršujem najceneje. — Modroce na peresih (Federmatratzen) 10 gl. in višje. — Preč. duhovščini priporočam kot špeciialiteto: altarne preproge.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje.

Umrli so:

21. julija. M hael Anžič, mestni tesar, 42 let, Hradeckega vas št. 25, vodenica.

V bolnišnici:

19. julija. Jakob Hafner, delavec, 20 let, jetika.

Tolstost, medlost odstranite se sigurno po novi metodi. Vse kožne bolezni, kot lišaj, sinje, pege, ujedl, rudeči nosovi in roke, lasne bolezni se temeljito ozdravijo. Pike vsled osepne in lasje na obrazu se za zmiraj odstranijo. V vsakem kozmetičkem vprašanju se daje svet in pomoč. Zdravi se pisмено, ko se je poslalo obširno poročilo, kojemu naj se pridede pismena znamka za odgovor. Naslov je: (10) „Hygiea-Officin“ Vratislava (Breslau) II.

Deček, krepkega zdravja, sin poštenih krščanskih starišev, ki je obiskoval drugi ali tretji razred gimnazije, sprejme se kot

praktikant ali učenec.

Natančneje poizvé se v „Katol. Tiskarni“ Valvazorjev trg št. 5 v Ljubljani.

Janez Dogan,

mizarski mojster v Ljubljani

na Dunajski cesti št. 15, (Medijatova hiša)

priporoča svojo dobro vrejeno zalogo raznovrstne

hišne oprave,

politovane in likane: altarne podstavke po 5 gl. 50 kr., divane, garniture, modroce na peresih po 10 gl., zimnate modroce po 20 gl., vozičke za otroke, okvire za svete in posvetne podobe, in sicer za 20 odstotkov ceneje, kakor drugod.

Tudi prevzema vsa mizarska in stavbena dela. Cenilnik s podobami zastoj in franko.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njihju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

Ustanovljena leta 1847.

Tovarna za pohištvo

J. J. NAGLAS - A

Ljubljana,

Turjaški trg št. 7,

priporoča se za napravo vseh v to stroko spadajočih predmetov, posebno pa

cerkvene, hišne in gostilničarske oprave

po najnižjih cenah. (59)

Cenilniki gratis in franko.

Spominjajte se ljubljanske dijaške in ljudske kuhinje pri igri in stavah, pri slovesnostih, oporokah in nepričakovanih dobilkih.

Deželni odbor kranjski naznanja pretužno vest, da je visokorodni gospod

grof Gustav Thurn-Valsassina-Como-Vercelli,

deželni glavar vojvodine Kranjske,

vitez redu železne krone II. vrste, c. kr. stotnik konjice i. s., lastnik grajščin Radoljica in Stari Grad na Kranjskem, Leehen in Plankenstein na Štajerskem, predsednik c. kr. kranjski kmetijski družbi in predsednik pogozdovnalni komisiji za Kras, častni član občine na Bledu in občine v Rovtuh,

danes ob 4 1/2 uri popoldne, 52 let star, po dalji mučni bolezni, prejemši sv. zakramente za umirajočce, v graščini radoljski izdihnil svojo blago dušo.

Pogreb bode v sredo 25. t. m. ob 4. uri popoldne v Radoljici.

Sveta maša za pokojnega bode v petek dné 3. avgusta t. l. ob 10. uri dopoldne v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani.

V LJUBLJANI, dne 23. julija 1888.